

РЕШЕНИЕ

№ 155

гр. Плевен, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ

Членове: ТАТЯНА Г. БЕТОВА
СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-КОВАЧЕВА

като разгледа докладваното от СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-КОВАЧЕВА
Въззивно гражданско дело № 2022*****0500297 по описа за 2022 година

Производство по чл.435 и сл. от ГПК.

–

Производството по изп.д. №***** по описа на ЧСИ В.С. е образувано на 08.11.2021 г. по молба на вискателя НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ /НАП/ и въз основа на изп. лист №***** от 19.01.2017 г., издаден по н.о.х.д. №1687/2016 г. по описа на Плевенски Районен съд срещу Д. Д. П., с ЕГН: ***** за сумата от 400 лв., представляваща разноски за възнаграждението на служебния му защитник по посоченото н.о.х.д. – адв. Л.И.И..

Покана за доброволно изпълнение /ПДИ/ с изх. №***** от 15.12.2021 г. по изп.д. №***** е връчена на длъжника на 12.01.2022 г. чрез баба му С.М..

На 25.01.2022 г. по пощата е подадена жалба от Д. Д. П. срещу:

1.връчването на ПДИ, защото:

1.1.към ПДИ не е приложен подлежащия на изпълнение акт, а именно – определението по н.о.х.д. №1687/2016 г. по описа на Плевенски Районен съд, въз основа на което е издаден изп. лист №***** от 19.01.2017 г., каквото е изискването на чл.428, ал.2, изр.2 от ГПК.

2.постановлението за разноски, обективизирано в ПДИ, защото:

2.1.при определянето на таксата по ТЗЧСИ в размер на 266.52 лв. е

съобразено и погасеното по давност публично държавно вземане в размер на 326.52 лв.

2.2.разноските на вискателя НАП в размер на 150 лв. са прекомерни и ненужни за защита на интересите му.

3.наложените обезпечителни мерки, защото са несъразмерни.

4.съществуването на вземането, установено с определението по н.о.х.д. №1687/2016 г. по описа на Плевенски Районен съд, защото:

4.1. с него недопустимо е „пререшен“ въпроса за правната помощ;

4.2. не е дадена възможност на осъдения да го обжалва.

В жалбата се съдържа искане за спиране на изпълнението на основание чл.438 от ГПК.

С допълнение към жалбата от 28.03.2022 г. Д. Д. П. добавя още две основания по т.4 – като твърди, че определението по н.о.х.д. №1687/2016 г. по описа на Плевенски Районен съд е било изпратено на адреса му в гр. Плевен, а не в Затвора – Плевен, където той се е намирал към момента, както и че е било връчено чрез баба му С.М., която е със старчески увреждания, пречещи ѝ да получава съдебни книжа.

В допълнението се съдържа искане производството по настоящото в.гр.д. да бъде спряно на основание чл.229, ал.1, т.4 от ГПК до отмяна на определението по н.о.х.д. №1687/2016 г. по описа на Плевенски Районен съд като изп. основание.

Препис от жалбата е връчен на НАП и на 01.04.2022 г. е депозирано възражение, в което се моли тя да бъде оставена без разглеждане като недопустима, а при условие, че съдът я счете за допустима – да я остави без уважение като неоснователна.

В писмените си обяснения ЧСИ В.С. сочи, че жалбата е неоснователна.

ЧСИ В.С. е извършил проверката по чл.436, ал.4 във вр. с чл.260, 261 и 262 от ГПК и е изпратил делото на Плевенски Окръжен съд, където то е постъпило на 21.04.2022 г.

С оглед краткия срок, в който съдът се произнася по жалбата на Д. Д. П., няма основание за спиране на изпълнението по чл.438 от ГПК.

ГПК ограничава възможността за обжалване на действията на съдебния изпълнител, като я свежда до лимитативно изброени **актове**, подлежащи на обжалване от лимитативно определен **кръг лица** и на лимитативно посочени в закона **основания**.

Съгласно чл.435, ал.2 от ГПК, длъжникът може да обжалва:

1. постановлението за глоба;

2. насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестрируемо;

3. отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради

това, че не е уведомен надлежно за изпълнението;

4. отказа на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на [чл. 468, ал. 4](#) и [чл. 485](#);

5. определянето на трето лице за pazач, ако не са спазени изискванията на [чл. 470](#), както и в случаите по [чл. 486, ал. 2](#);

6. отказа на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение;

7. разносните по изпълнението.

Според Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, изпращането и връчването на ПДИ не е изп. действие, а още по-малко е такова, сред изброените в чл.435, ал.2 от ГПК, подлежащо на самостоятелно обжалване от длъжника. Ето защо частната жалба в частта и по т.1 попада извън предметния обхват на чл.435, ал.2 от ГПК и като такава е недопустима. Дори и да беше допустима, жалбата в тази ☐ част е неоснователна.

Действително в ГПК няма последователност при използването на изразите „изпълнително основание“, „изпълнителен титул“ и „подлежащ на принудително изпълнение акт“. В чл.404 от ГПК са посочени изпълнителните основания. Сред тях – в т.1, предл.2 като *подлежащи на принудително изпълнение* фигурират влезлите в сила определения на съдилищата – в случая такъв акт е определението по н.о.х.д. №1687/2016 г. по описа на Плевенски Районен съд, въз основа на което е издаден изп. лист №***** от 19.01.2017 г. Съгласно чл.426, ал.1 от ГПК обаче, към молбата си за образуване на изп. дело взискателят трябва да приложи „изп. лист или др. акт, подлежащ на изпълнение“. В процесният случай НАП не е била длъжна да представя на ЧСИ, а още по-малко – ЧСИ да връчва на длъжника определението по н.о.х.д. №1687/2016 г. по описа на Плевенски Районен съд. Достатъчно е било да се представи от взискателя, респ. да се връчи на длъжника само издадения въз основа на посоченото определение изп. лист №***** от 19.01.2017 г.

В процесният случай не се касае и до специалната хипотеза на чл.428, ал.1 от ГПК, в която ЧСИ връчва на длъжника и заповедта за изпълнение, и изп. лист.

С налагането на запори върху банковите сметки на длъжника в „Райфайзенбанк България“ЕАД, „ЦКБ“АД и „Изипей“АД принудителното изпълнение е насочено срещу намиращите се по тях парични суми до размер на дълга. Длъжникът обаче не твърди това му имущество да е несеквестируемо по арг. от чл.435, ал.2, т.2 от ГПК. ГПК не предвижда възможност да се атакуват запорите като обезпечителни мерки в изп. производство поради тяхната прекомерност. Ето защо частната жалба в частта и по т.3 попада извън предметния обхват на чл.435, ал.2 от ГПК и като такава е недопустима. Дори и да беше допустима, жалбата в тази ☐ част е

неоснователна.

Няма данни по изп. дело запорите реално да са блокирали конкретни суми, а още по-малко – такива, надвишаващи дълга. Няма и данни заедно със запорите да са наложени и др. обезпечителни мерки.

Съгласно чл.439 от ГПК, длъжникът може да оспорва вземането по исков ред, а не в рамките на производството по чл.435 и сл. от ГПК. Ето защо частната жалба в частта и по т.4 попада извън предметния обхват на чл.435, ал.2 от ГПК и като такава е недопустима. Тук е мястото да се каже, че свързаното искане по чл.229, ал.1, т.4 от ГПК е неоснователно, защото няма никакви данни в Плевенски Окръжен съд или в друг съд да се разглежда конкретно дело с предмет – отмяна на изп. основание.

Частната жалба е допустима единствено в частта и по т.2 – относно разноските, но е неоснователна.

ЧСИ няма правомощия да преценява дали публичните държавни вземания са погасени по давност, а още по-малко да ги изключва като такива от общия размер на дълга и така да определя по-малък размер на следващата се по ТЗЧСИ такса. Не се констатира и надвишение на лимитите по чл.73а от ГПК.

Разноските на НАП за подготовка на документи за образуване на изп. дело и за процесуално представителство по същото съответстват по размер на нормативните изисквания на чл.78 от ГПК във вр. с чл.37 от ЗПП във вр. с чл.13, ал.2 и чл.27, ал.2 от НЗПП.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като **НЕДОПУСТИМА** жалбата на Д. Д. П., с ЕГН: ***** – длъжник по изп.д. №***** по описа на ЧСИ В.С. в частите □, насочени срещу изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение с изх. №***** от 15.12.2021 г.; срещу несъразмерността на наложените обезпечителни мерки и срещу съществуването на вземането, установено с определението по н.о.х.д. №1687/2016 г. по описа на Плевенски Районен съд, въз основа на което е издаден изп. лист №***** от 19.01.2017 г. и

ПРЕКРАТЯВА съответно производството по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ като **НЕОСНОВАТЕЛНА** жалбата на Д. Д. П., с ЕГН: ***** – длъжник по изп.д. №***** по описа на ЧСИ В.С. в частта □, насочена срещу постановлението за разноси в размер на 150 лв. и на 266.52 лв., обективизирано в покана за доброволно изпълнение с изх. №***** от 15.12.2021 г.

РЕШЕНИЕТО в частта му за прекратяване на производството има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред

Апелативен съд – Велико Търново в едноседмичен срок от получаване на съобщението, а в останалата си част е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____